

# ForUMs posisjonsnotat til klimaforhandlingene SB62 i Bonn 2025

Oslo, 22.05.2025

Til den norske delegasjonen til SB62 ved Marianne Karlsen

## Innledning

Etter ti år med Parisavtalen har klimabevegelsen oppnådd enkelte seire, men med økningen i samlede utslipp og varmere temperaturer verden over har det meste likevel gått i feil retning.

I 2025 måles medlemslandenes ambisjoner for utslippskutt når klimaplanene for 2035 meldes inn for FN. Det er enighet om at planene må inneholde høye nok mål for utslippskutt til at verdens land i fellesskap kan begrense den globale oppvarmingen til 1,5 grader. Innsatsen krever finansiering, men verden står svakere enn tidligere etter vedtakene fra klimatoppmøtet i 2024 (COP29) og med pågående kutt i støtte til miljø-, klima- og utviklingsarbeid i mange industriland, sviktende multilateralisme, og prioritering av opprusting. Den svakere viljen til klimainnsats kunne ikke ha kommet på et verre tidspunkt.

Klimabevegelsen har blitt kalt alarmister, men endringene skjer raskere enn vi har varslet. I 2024 oversteg den globale temperaturstigningen for første gang 1,5 grader. Flommer, langvarige hetebølger, tørkeperioder og branner blir stadig verre. India og Pakistan opplever hetebølger som forskere beskriver som på grensen for menneskelig overlevelsessevne. Vi kunne listet opp minst 150 klima- og værhendelser som rammet verden i 2024 og som ifølge Verdens meteorologiske organisasjon var uten sidestykke.

Vi vet hva som må til og kjenner til tiltakene. Mange er svært samfunnsøkonomisk lønnsomme og med positive tilleggseffekter for folk, samfunn og natur. Da er det skuffende at klimatiltak forsinkes av handlingslammelse og kortsiktige egeninteresser, særlig av dem som tjener penger på fossile brennstoff.

Forventningene til årets klimatoppmøte (COP30) i Belém er enorme. Brasils ambisjoner er også store. Brasil vil trenge all støtten den kan få til å løse i havn, en sterk mobilisering for klimatiltak for en trygg og rettferdig klimaframtid for oss alle.

## Forhandlingsspor

### Global Stocktake

I 2025 avsluttes Parisavtalens første fulle ambisjonssyklus med nye nasjonale mål basert på resultatene fra den første globale gjennomgangen (Global stocktake, GST) som fant sted i 2023. Fristen for å sende inn oppdaterte nasjonale mål (National Determined Contributions, NDCer) var i februar, men kun et fåtall land leverte innen fristen. EU og Norge har enda ikke levert.

COP29 lyktes dessverre ikke med å fremme iverksettelsen av sentrale elementer i GST-resultatet, men det er grunn til å tro at Brasil som vertskap, og som et land med mange venner, har bedre forutsetninger for å ta dette videre gjennom NDCer og andre prosesser. En robust årlig GST-dialog i juni må bygge kapasitet og dele beste praksis for ambisiøse og inkluderende nye NDCer.

Under mellomforhandlingene i Bonn (SB62) starter også den andre GST-syklusen hvor den overordnede prosessen skal bestemmes. SBSTA og SBI vil anbefale et utkast som senere kan vedtas på COP30.

SB62 i Bonn bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om:

- Et svar på ambisjonsgapet i NDCene. Svaret må tydeliggjøre og tallfeste avstanden mellom samlet effekt av NDCene og nødvendige utslippsreduksjoner innen 2030 og 2035. Dette for å begrense oppvarmingen til 1,5 °C. Reaksjonen må være både politisk og praktisk, med konkrete tiltak som tetter utslippsgapet raskt, i denne ambisjonssyklusen.
- Omfang og gjennomføring av UAE-dialogen og GST-resultatene med vekt på:
  - energiomstilling
  - utfasing av fossilt brensel
  - utvidelse av fornybar energi
  - slutt på avskoging og bevaring av økosystemer
  - finansiering og annen støtte
- Å ta med FNs klimapanel (IPCC) sine anbefalinger inn i arbeidet med GST-resultatet.
- Planer for utfasing av fossilt brensel og stans og reversering av ødeleggelsen av verdens økosystemer.
- At industrialiserte land må trappe opp finansiering og teknologistøtte til utviklingsland for å støtte iverksettelsen av deres nasjonale mål.

#### Den andre GST-runden (GST2) må:

- Anerkjennelse av viktigheten av inkludering i alle faser av den globale gjennomgangen. Oppfordre til meningsfull og systematisk deltakelse fra urfolk, kvinner, ungdom, barn, arbeidere, og personer med funksjonsnedsettelse, inkludert høynivåforkjempere og Marrakech-partnerskapet for global klimahandling med fokus på eksperter fra utviklingsland.
- Sikre en prosess og et resultat som reflekterer mangfoldige regionale og lokale realiteter.
- Forbedre koblingen mellom de tekniske og politiske fasene i GST2. Funnene fra den tekniske vurderingen må reflekteres riktig i beslutningen for å sikre at GST-resultatene er informert av den best tilgjengelige vitenskapen.
- Ha en robust oppfølgingsprosess for GST2, som inkluderes i det nåværende uformelle notatet fra COP29, spesielt under paragraf 22, hvor ForUM anbefaler å: Beslutte at

kontaktgruppen for den globale gjennomgangen vil identifisere prosesser for oppfølging av resultatet av den globale gjennomgangen.

## Utslippsreduksjoner

I 2024 var framgangen svak for arbeidsprogrammet for utslippsreduksjoner (Mitigation Work Programme, MWP). En liten gruppe land blokkerte bruken av programmet som en plattform for å fremme utslippskutt og opptak, inkludert anbefalingene fra den første globale gjennomgangen på energi, skog og økosystemer.

Lands arbeid med utslippsreduksjoner er (heldigvis) ikke begrenset til arbeidsprogrammet, ettersom det foregår nasjonalt og blant annet legges fram i NDCer. Det viktigste hvert enkelt land gjør er å legge fram nye nasjonale mål med konkrete planer for utslippskutt som står i forhold til behovet, basert på felles, men differensiert ansvar og kapasitet, og som iverksettes så snart som mulig. Som fellesarena for diskusjoner i de globale dialogene og som forhandlingspunkt under SBSTA og SBI, er også MWP viktig for å fremme kunnskap, samarbeid og høyere ambisjoner.

Norge og andre progressive land må bruke årets forhandlinger i Bonn til å sikre forpliktende, kollektiv klimainnsats. Etter år med stillstand trenger MWP en ny retning – fra blokkering til handling. Norge bør fronte dette skiftet med troverdighet, både internasjonalt og nasjonalt.

SB62 i Bonn bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om at:

- MWP bidrar til å omsette GST-resultater til handling innen energi, skog, økosystemer og bærekraftig forbruk.
- MWP-vedtak eksplisitt knyttes til, eller refererer til GST.
- Temaet utslippsreduksjoner (mitigation) må bli et permanent forhandlingspunkt, eller at MWP minst forlenges til 2030.
- Den globale dialogen under MWP som skjer i Panama i mai, med skog som tema, følges opp både i MWP både i Bonn og Belem.
- MWP fremmer rask og rettferdig utfasing av oljeutvinning og overforbruk.
- MWP fremmer utfasing av alle former for subsidier til fossilt brensel blant annet gjennom regulering av finanssektoren for å sikre at det ikke investeres i fossile brensl.
- MWP vektlegger tiltak for god økosystemforvaltning som ivaretar ressursgrunnlaget for mennesker, dyr og naturmangfold.

Politisk motstand kommer i dag ikke fra Sør mot Nord, men fra en liten samordnet gruppe som blokkerer framdrift. Samtidig etterspør en bred allianse av øystater, minst utviklede land, og progressive land, blant både i-land og u-land, konkret handling. Brasil lanserte *mutirão*, en global dugnad for utslippskutt før 2030. Norge, som anser seg som en dugnadsnasjon, må stå tydelig opp for samarbeid og framdrift på utslippsreduksjoner.

Oljenæringen har de senere årene vist stor interesse for klimaforhandlingene. Deres mål er å sikre fortsatt virksomhet, noe de gjør blant annet ved å påvirke hvor COPene er og hvilke vedtak som tas. Norge har egeninteresse i dette ved at regjeringen ønsker å utvikle oljenæringen gjennom teknologiske løsninger og markedssamarbeid. Vi mener dette er falske løsninger som bidrar til en ond spiral hvor flere land tar til orde for å utvikle sin egen olje- og gassproduksjon. Norge bør ikke bidra til denne eskaleringen, men ta til orde for en utfasing av olje- og gassektoren i internasjonale sammenhenger.

## Tilpasning og motstandsdyktighet

Klimatilpasning er ikke noe som skal skje en gang i framtida, men er et nåværende behov som øker. Både iverksettelse og finansiering av gode tilpasningstiltak har i årevis vært preget av mangel på klare mål og indikatorer for å måle framdrift og effekt, noe som bør løses ved å ferdigstille *UAE-Belem Work Program on Indicators*.

SB62 i Bonn bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om:

- Kvantitative og kvalitative indikatorer for tilpasningstiltak som kan tjene som grunnlag for planlegging, finansiering, rapportering, gjennomføring og vurdering av tilpasningstiltak, inkludert indikatorer for finansiering, teknologi og kapasitetsbygging. Indikatorene bør gjenspeile data fordelt på etnisitet, kjønn og alder, og bygge på eksisterende indikatorer fra bærekraftsmålene, Sendai-rammeverket for katastroferisikoreduksjon og andre multilaterale avtaler. Indikatorene må ha et nivå som gjør det mulig for land å rapportere og følge opp.
- Enighet om at *UAE Framework for Global Resilience* bør danne grunnlag for den andre globale gjennomgangen ved å evaluere fremdriften i det globale målet for tilpasning (Global goal on adaptation, GGA).
- Konstruktiv dialog om *Baku Adaptation Roadmap* (BAR), som fremmer og støtter implementering av tilpasning og utviklingen av GGA med alle dets elementer.
- At flere land har de midlene de trenger til å levere inn og gjennomføre nasjonale planer, retningslinjer og prosesser for klimatilpasning, inkludert gjennom mobilisering av finansiering, teknologi og kapasitetsbygging som en viktig faktor for å kunne vurdere både klimakonsekvenser og resultater og virkninger av tilpasningsprosjekter.
- Medvirkning av et bredt spekter av interessenter og sårbare grupper når partene skal utarbeide og/eller oppdatere sine nasjonale handlingsplaner, inkludert urfolk og lokalsamfunn, der det tas hensyn til urfolks kunnskap, lokalsamfunnsbasert tilpasning og økosystembasert tilpasning/naturbaserte løsninger.
- At veikartet fra Baku til Belém som skal sikre opptrapping til 1300 milliarder dollar per år innen 2035 brukes til å utvikle en handlingsplan for klimatilpasning som gjenspeiler forpliktelsen om å doble finansieringen av klimatilpasning fra 2019-nivå innen 2025. Klimautsatte lokalsamfunn og deres tilpasningstiltak må prioriteres.

## Rettferdig omstilling

Norge og Brasil har til felles at vi er åpne og demokratiske samfunn som aktivt oppmuntrer til deltakelse fra sivilsamfunnet, og mens Norge har dugnad, har Brasil *mutirão*. Sosial rettferdighet og inkludering av sårbare og berørte grupper blir stadig mer sentrale tema i internasjonal klimapolitikk og i gjennomføring på nasjonalt og lokalt nivå. Det å sørge for at ingen blir stående igjen er en viktig del av denne dugnaden. Derfor er rettferdig omstilling til en klimasikker framtid for alle årets store, samtlende tema for den globale klimabevegelsen.

Rettferdig omstilling er et viktig tillegg til utslippsreduksjoner og tilpasning fordi klimapolitikken skal iverksettes i land med stor ulikhet, urettferdighet og i mange tilfeller uten involvering av sivilsamfunnet. Men vi må heller ikke glemme berørte folk og samfunn i land med et aktivt sivilsamfunn og åpne prosesser. I begge tilfeller er det for folks egen del og for å sikre folkelig støtte til de store endringene vi må gjennom.

Dessverre var arbeidsprogrammet for rettferdig omstilling (JTWP) blant de mange temaene det ikke ble enighet om på COP29. Dette arbeidet ble utsatt til SB62 og COP30 i 2025.

SB62 i Bonn bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om:

- Et bredt rammeverk for å støtte rettferdig omstilling i ulike sektorer blir gjennomført ved å sette folk, lokalsamfunn og natur i sentrum, uten å la noen stå igjen.
- En plan for å utvikle prinsipper og en handlingsplan for rettferdig omstilling til å støtte rammeverket over.
- En forpliktelse til å utvikle og iverksette omfattende planer for rettferdig omstilling i tråd med de ovennevnte prinsippene og ILOs retningslinjer, og innlemme dem i NDCer og nasjonal klimapolitikk.
- En ambisjon om økte krav til åpenhet i globale verdikjeder hvor faktorer som klimagassutslipp, annen miljøpåvirkning og arbeidsforhold inngår.
- At nye regionale eller internasjonale finansielle klimavirkemidler slik som for eksempel karbontoll skal tilbakebetales som klimafinansiering til minst utviklede land og små øystater.
- Anerkjennelse at tiltak for rettferdig omstilling kan støttes av klimafinansiering.
- Utvikling av nasjonale planer for rettferdig omstilling for innlemmelse i NDCs.
- Vektlegge gode praksiser, og lærdommer for hvordan partene iverksetter rettferdige omstillingsplaner.
- At arbeidsprogrammets arbeid og resultat skal være basert på respekt for menneskerettighetene, urfolk og lokalsamfunn, noe som også er i tråd med Norges innspill.

## Klimafinansiering

På COP29 vedtok partene å mobilisere minst 300 milliarder USD per år innen 2035 til utviklingsland, med industrilandene i spissen. Ettersom behovene er langt større enn det, kom også en ambisjon om å trappe opp til minst 1300 milliarder USD årlig innen 2035. I tillegg ligger det allerede som et mål i Parisavtalens artikkel 2.1c at verdens pengestrømmer skal innrettes til klimarobust lavutslippsutvikling. En hovedprioritet for SB62 og COP30 må være å omsette ambisjonene til konkrete, forutsigbare og tilgjengelige finansieringsstrømmer for sårbare land.

**Finansieringsveikartet fra Baku til Belém.** Veikartet fra Baku til Belém for 1300 milliarder USD bør være et uttrykk for globale ambisjoner om å bekjempe klimaendringer og ulikhet, og styrke multilateralisme og internasjonal solidaritet.

SB62 i Bonn bør legge til rette for at veikartet:

- Blir en handlingsplan med klare ansvarsområder, milepæler og årlige mål for å øke klimafinansieringen fram mot 2035.
- Sikrer at finansieringen av utviklingslands nasjonale mål og nasjonale tilpasningsplaner er behovsbasert, i tråd med GST, og støttet av svært gunstig finansiering og tilskudd til tilpasning.
- Sikrer tilstrekkelig finansiering til Fondet for håndtering av tap og skader som ble opprettet på COP28.
- Inneholder en definisjon av offentlig og privat klimafinansiering og sikrer kvalitet og konsistens i rapporteringen.
- Tar i bruk nye finansieringskilder til klimafinansiering, inkludert en global minimumsskatt for de superrike, skatt på profitt fra fossilt brensel, omdirigering av subsidier til fossilt brensel og avgifter på finansielle transaksjoner.

- Bidrar til å løse, eller i det aller minste ikke forverre, gjeldskrisen i sårbare land gjennom rettferdig gjeldslette og restrukturering, med søkelys på reform av de multinasjonale utviklingsbankene.
- Utforsker koblinger mellom veikartet fra Baku til Belém og artikkel 2.1c, og sikre en formell forhandlingsprosess etter COP30 for å operasjonalisere dette.
- Styrker forbindelsene mellom klimafinansiering og naturmangfold, naturødeleggelse og matsystemer for å sikre omfattende sporing og for å unngå dobbelttelling.

**Fra dialog til handling under Parisavtalens artikkel 2.1c.** Artikkel 2.1c handler om at verdens pengestrømmer skal gjøres forenelige med en utviklingsbane som gir lave klimagassutslipp og klimarobust utvikling.

SB62 i Bonn bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om:

- Et forhandlingsspor eller et arbeidsprogram om 2.1c og pengestrømmer med varighet over minst fem år.
- En definisjon av grønne investeringer, for å sikre åpenhet, nasjonal tilpasningsevne og sikre allmenne interesser.
- Å etablere et globalt rammeverk for finansiering av omstilling med definerte mål og planer for myndigheter, banker, selskaper og prosjekter.
- Utvikle et rammeverk for bokføring for å spore tilpasningen av finansielle strømmer i henhold til paragraf 2.1c.
- Innlemme prinsipper for rettferdig omstilling i finansielle beslutninger.

Landene i FNs klimaforhandlinger (UN Framework Convention on Climate Change, UNFCCC) har tidligere blitt enige om å fase ut "ineffektive fossilsubsidier" både i Glasgow og Dubai, som et viktig resultat av den globale gjennomgangen. Fossilsubsidier utgjør ikke alt, men er en stor del av pengestrømmene som bør omdirigeres når artikkel 2.1c skal iverksettes. Dessverre forsøker noen stemmer, særlig u-landskoalisjonen Like Minded Group, å tegne et bilde av at diskusjonene om 2.1c tar oppmerksomheten vekk fra klimafinansiering og at industrialiserte land kan iverksette artikkelen selv uten å legge press på utviklingsland. ForUM mener det er i alle land og folks felles interesse å flytte penger vekk fra aktiviteter som ødelegger natur og klima, til aktiviteter som ikke gjør det og som kommer alle til gode. Pengestrømmene som frigjøres kan brukes på klimatiltak og andre samfunnsnyttige formål som helse, utdanning, jordbruk, kultur og infrastruktur. En slik tankegang kan bidra til å gjøre iverksettelsen av 2.1c mer populær i utviklingsland.

Generelt bør alle land:

- Flytte penger fra fossilsubsidier til fornybar energi og rettferdig omstillingspolitikk.
- Handle i tråd med [Helsinki-prinsippene](#) som fremmer nasjonale klimatiltak gjennom finanspolitikk og strategisk bruk av offentlige midler, og som 98 land fra Nord og Sør har skrevet under på.

## Artikkel 6.8

Artikkel 6.8 oppfordrer partene til å iverksette frivillige ikke-markedsbaserte tilnærminger (Non Market Approaches, NMA) i tråd med bærekraftig utvikling og fattigdomsbekjempelse. Partene kan samarbeide om å utvikle og iverksette slike tilnærminger gjennom bruk av økonomisk bistand, teknologiutvikling og -overføring, og kapasitetsbygging. Det er viktig at NMA ikke kun blir et supplement til de markedsbaserte tilnærmingene, men en reell kilde til ressurser for utfasing av olje og gass.

SB62 bør legge grunnlaget for at partene kan bli enige om å:

- Styrke kapasitetsbyggingsinitiativer for å hjelpe land med å effektivt iverksette ikke markedsbaserte tilnærminger.
- Legge til rette for mekanismer som gir økonomisk bistand til sårbare land for å hjelpe dem med å håndtere klimarisiko og investere i tilpasning og utslippskutt.
- Oppfordre til overføring av teknologi til utviklingsland for å støtte deres klimainnsats.
- Være skeptiske til nye tiltak som gjeldsbytter (debt swaps). Dersom Norge likevel er positiv må det stilles betingelser som krav til åpenhet, demokratiske prosesser, samt hensyn til lokalbefolkning og menneskerettigheter, og ikke pålegges betingelser for landet.

### Barns rettigheter

Klimaendringer utgjør en trussel mot barns rettigheter og framtid, og det er nødvendig med større integrering av deres behov i klimapolitikken. Vi har sett fremgang siden COP27, blant annet gjennom ekspertdialogen om konsekvenser av klimaendringene for barn i Bonn i 2024, men mye arbeid gjenstår for å sikre at barns rettigheter ivaretas i nasjonal og internasjonal klimapolitikk.

SB62 bør legge grunnlaget for partene til å:

- Utvikle og iverksette klimapolitikk som spesifikt tar hensyn til barns rettigheter og behov, for å sikre deres framtid mot truslene fra klimaendringer.
- Øke klimafinansiering rettet mot sårbare barn, inkludert styrking av sosiale sikkerhetsnett og forbedret tilgang til utdanning. Inkludere barns behov i det nye klimafinansieringsmålet (New Collective Quantified Goal, NCQG) og sikre at midlene når de mest sårbare barna.
- Fremme inkludering og utvidelse av klimafinansieringsfordeler for sårbare samfunn og grupper, med særlig søkelys på barn.
- Innlemme barns utdanning og helse i det globale målet om klimatilpasning, og sikre at tilpasningstiltakene sporer framdriften som kommer barn til gode.
- Øke klimafinansieringsmålet til over 300 milliarder dollar per år for å møte behovene til de barna som er hardest rammet av klimakrisen, spesielt de som er påvirket av ulikhet og diskriminering.
- Øke finansiering til tap og skade, og sikre at fondet følger menneskerettighetene og prioriterer barn og berørte samfunn. Innlemme barns rettigheter i alle klimaforhandlingsspor, og sikre at Norge er en pådriver for barns deltakelse og stemmer på COP30.
- Sikre at menneskerettigheter, barns rettigheter, og klimarettferdighet er integrerte og styrende prinsipper i all klimapolitikk.
- Fremme barns medvirkning i klimaforhandlinger og sikre at deres rett til å bli hørt i prosesser som berører dem blir innfridd.

### Menneskerettigheter

Menneskerettigheter spiller en kritisk rolle for å sikre rettferdig og effektiv klimahandling. Selv om agendaen for SB62 ikke spesifikt nevner menneskerettigheter, er det sannsynlig at spørsmål om menneskerettigheter blir omtalt. Dette er bekymringsfullt. Etter COP30 manglet flere av tekstene

sterke referanser til menneskerettigheter. Dette gjaldt blant annet for menneskerettigheter i sammenheng med klimafinansiering og reglene for et FN-støttet globalt karbonmarked. Referanser til menneskerettigheter og kjønn ble svekket i flere av forhandlingene.

Menneskerettigheter er også et relevant tema opp mot vertslandet for COP30 hvor klimaendringer og dårlig miljøpolitikk rammer de fattigste og mest utsatte gruppene hardest. Brasil har vært det farligste landet for miljø- og menneskerettighetsforkjempere mellom 2012 og 2021, med 342 drap, hvorav en tredjedel urfolk og afro-etterkommere. De fleste drapene skjedde i Amazonas. Landkonflikter og store infrastrukturprosjekter som Belo Monte-demningen har ført til alvorlige menneskerettighetsbrudd. Urfolk og andre tradisjonelle grupper opplever at deres landrettigheter overkjøres av økonomiske interesser.

Under COP29 var rommet for sivilt samfunn og retten til å protestere og ytre seg under FNs toppmøte nok en gang begrenset av vertslandet. Både i forkant av, under og etter COP29 foregikk det arrestasjoner. Undertrykkelsen av aserbajdsjanere trappet ytterligere opp i 2025.

Norge bør i forkant av COP30 arbeide for å sikre at:

- Retten til å protestere og ytre seg er på plass, uavhengig av hvor klimakonferansene foregår.
- Det skapes mer inkluderende plattformer i UNFCCC for sivilsamfunnet, urfolk og lokalsamfunn til å delta i beslutningsprosessene. Dette kan oppnås ved å gjøre vertslandsavtaler offentlige og tilpasse dem til internasjonale menneskerettighetsstandarder.
- Alle klimaavtaler har språk som beskytter menneskerettigheter som retten til deltakelse, tilgang til informasjon og rettferdighet.
- Det arbeides for en rettferdig omstilling forankret i internasjonal menneskerettighetslov, hvor økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter respekteres underveis i omstillingen bort fra fossile brenslers.
- Brasil iverksetter et juridisk rammeverk for «Programa Nacional de Proteção aos Defensores de Direitos Humanos» for å sikre effektiv beskyttelse og at kongressen i Brasil oppfordres til å ratifisere Escazú-avtalen for å styrke miljø- og menneskerettighetsbeskyttelsen.
- Framskynde anerkjennelsen av urfolks og tradisjonelle gruppers landrettigheter og sikre retten til fritt, forhåndsinformert samtykke (Free, prior and informed consent, FPIC), spesielt i forbindelse med Redd+.
- Det etableres mekanismer for å holde aktører ansvarlige for menneskerettighetsbrudd, inkludert de som er involvert i store infrastrukturprosjekter.

Vi ser frem til et godt samarbeid med den norske delegasjonen under SB62 og frem mot COP30.

Med vennlig hilsen,

**Klimagruppa i Forum for utvikling og miljø**